

Grundlov udtryffeligt udtaler den Sætning, at Folketingsvalgkredsene skulle være lige store. Det ærede Medlem ved, at det siger den nuværende Grundlov ikke. Der kan diskuteres om, hvor stort et Spillerum den nuværende Grundlovs Ord tillader med Hensyn til Fordelingen af Folketingsvalgkredsene, og det er der disputeret om gentagne Gange, men at der findes et større eller mindre Spillerum, ville vist alle være enige om, ligesom om, det er et Spillerum, som ligger ud over Ordet: „omtrent“, som det ærede Medlem ogsaa har bevaret, medens det ærede Medlem tillige indfører disse Ord, at Kredene skulle være „lige store“. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at hans Grundlovsforslag ikke er nogen ny Opfindelse af ham selv. Det blev i 1891 fremsat fra Højres Side som et Grundlovsforslag, gaende ud paa at fiksere Medlemsstallet til 110 og at lægge Bælgertallet til Grund for Fordelingen, men det Forslag, der da blev fremsat fra Højres Side, havde slet ikke dette Udtryk om Kredenes Ligestorhed; det beholdt den samme Forholdsberegning, som den nuværende Grundlov har. Men naar man faar vedtaget en Grundlovsbestemmelse, der paalægger, at Valgkredsene skulle være omtrent lige store, vil det ærede Medlem ikke kunne undgaa at komme til en Omlægning af Folketingsvalgkredsene for hver Folketælling, altsaa hvert 10de Aar. — Til det ærede Medlem for Nørrebro (P. Holm) vil jeg kun gøre en Bemærkning, som har Interesse for Opfattelsen af denne Sag. Han sagde nemlig og lagde mig i Munden, at jeg skulde have sagt, at det kunde slet ikke nytte dem noget, hvad de indvendte mod det foreliggende Forslag, det vilde blive gennemført som det er. Nej, deri har det ærede Medlem Ret; saaledes udtalte jeg mig ikke. Jeg sagde kun dette, at det, der nu foreligger, er efter min Opfattelse det eneste Forslag, der har Udsigt til at kunne gennemføres. Det ærede Medlem og hans Meningsfæller kunne, hvis de anse det for rigtig, og hvis de ville, forsøge paa at faa dette væltet — deres Bestræbelser gaa jo ud derpaa, og jeg anerkender den overordentlige Energi og Sejhed, som ærede Medlemmer udvise i deres Modstand —; men kunde det lykkes dem at faa dette Forslag forkastet, vil jeg dog gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at da have han og Meningsfæller ikke Udsigt til andet end til en tvivlsom Forhandling i Fremtiden. Hvad den vilde føre til, skal jeg ikke kunne sige. Hvis det er det ærede Medlems Mening at gøre et saadant energisk Forsøg paa at forhindre det Fremstrid i Valgkredsordningen, som det fore-

liggende Forslag gaar ud paa, er der altsaa fremdeles en Mulighed for, at det ærede Medlem kan opnaa denne sin Hensigt, men jeg tror ikke, at han derved kommer til at gøre sine Mandanter Gavn. Hvilken Stemning der nu end i Djebklivet kan være blevet tilvebragt, det tillægger jeg overordentlig ringe Betydning, thi som det ærede Medlem jo ved, Stemningerne ere oppe en Dag og fordunste den næste. Men det kan der naas ved hans Bestræbelser i Forbindelse med hans Meningsfællers, at det alvorlige Forsøg, der nu gøres paa at raade Bod paa de værste Ulemper, kan blive standset. Jeg haaber det ikke, jeg har den Tro, at det skal lykkes trods denne Modstand at føre denne Ordning igennem, men det ærede Medlems Bestræbelser ville kunne faa det Resultat for Tiden at forhindre, at dette sker. Og jeg vil sige en Ting til, som han under alle Omstændigheder vil være nødt til at give mig Ret i, og det er, at hvilke Forhaabninger han end sætter til Fremtiden og de fremtidige Forhandlinger om denne Sag — en Ting vil han indrømme mig, at Valgene til Foraaret ville, dersom han faar sit Krav sat igennem, blive førte efter den gamle Ordning, og han vil i saa Fald atter en Gang komme til at staa som Valgkandidat, eventuelt Rigsdagsmand, for 160,000 Indbyggere. Det vil han sikkerlig ikke modsigte, at faa et Tilfældet. Hvordan man end vil vente sig Udfaldet af fremtidige Forhandlinger — det kommende Valg vil blive ført paa Grundlag af den bestaaende Tilstand, som jeg indrømmer det ærede Medlem og hans Vælgere — hvem jeg ønsker at tage Hensyn til — er urigtig og urimelig. — Det ærede Medlem fra Vangeland (Guldbrandsen) holdt en længere Tale, som jeg for øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, fordi den væsentlig kun var en Gentagelse af, hvad der var sagt fra andre Sider, men han kom til Slutning ind paa en vis Gengangertale om nogle Gengangerebreve, hvori han vilkede mig ind, jeg ved for øvrigt ikke paa hvilken Maade, jeg tror ikke, det lykkedes det ærede Medlem selv at blive klar over sine egne Tanter, og det lykkedes vist heller ikke Tinget at blive klar over, hvad det ærede Medlem dermed mente. Dette giver mig imidlertid Anledning til en Bemærkning til det ærede Medlem, og det er den, at der er et gammelt Ord, som siger: Den, som ser sin egen Genganger, skal dø! Jeg har ligesom en lille Forestilling om, at den Ordradikalisme, som jeg i de senere Aar har bestræbt mig en Del for at bekæmpe, kommer til at se ligesom et memento mori, naar den ser sin egen Gen-